పిడికెడు ఆకాశం

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

4

కొన్ని కథలకు సుఖాంతమయే అదృష్టముండదు. ఈ కథకు అలాటి అదృష్టం పట్టేదే కాని, మసక చీకటిలో సీత కారు దిగడాన్ని, గౌరవ పురస్కారంగా నాగరాజుకీ, అభిమాన పురస్కారంగా గోపాలానికి నమస్కారం పెట్టి, కొంగు భుజం చుట్టూ తిప్పి వెళ్ళడాన్ని పక్క ఇంటి మాధవరావుగారు చూశారు. ఆయన సీత స్నేహితురాలు శాంత తండ్రి. వయస్సులో నిక్షేపంగా యాభై దాటాడు. మిల్రటీనుంచి సరిగ్గా నాలుగేళ్ళ క్రిందటే రిటైర్ అయి తప్పనిసరి కనక, ఇంటిని స్వయంగా నిర్వహించుకు వస్తున్నాడు. ఆయన మిలటరీ ఉద్యోగం, ఇప్పటి బతుకూ వెనక చాలా చరిత్ర ఉంది.

చదువుకునే రోజుల్లో మాధవరావు హైస్కూలుకంతటికీ ఫుట్‌బాల్ ఛాంపియన్. ఇనుపముక్కలాంటి ఛాతీ విరుచుకుని ఆరడుగుల ఎత్తు విగ్రహం హైస్కూల్‌లో తిరుగుతుంటే ముచ్చటపడి టీచర్లు కూడా అతన్ని వదిలిపెట్టడం ఇష్టంలేక వరుసగా నాలుగయిదేళ్ళు ఫెయిల్ చేశారు. అయినా చలించలేదు మాధవరావు. ఒకేమాట మీద ఉన్నాడు. ఒకే ధోరణిలో ఎస్సెల్సీ ఫెయిలయ్యాడు. ఆరోసారి చదివేటప్పుడు తన తోటి విద్యార్థులకంటే ఏడేళ్ళు పెద్దవాడయ్యాడు. అతనికంటే మరో రెండేళ్ళు మాత్రమే ఉన్న పంతులమ్మ కొత్తగా హైస్కూల్‌లో సైన్సు టీచర్‌గా చేరింది. ఆమె చాలా తెలివైంది. ఆరోగ్యమే మహాభాగ్యమని నమ్మింది. అందుకని మాధవరావన్నా, బంతి ఆట అన్నా, అతని ఛాతీ అన్నా మంచి మక్కువ కలిగేది. అందుకని మిగతా పిల్లలందరికీ కేవలం సైన్సు పాఠమే చెప్పి, అతనికి మాత్రం సెక్స్ పాఠాలు కూడా నేర్పింది. లేబరేటరీ పీరియడ్లు అందరికీ నాలుగే ఉంటే, సరిగ్గా చేతకాదు కనక, మాధవరావుకి మరి నాలుగు ఎక్కువ వేసింది. అతనికి స్వయంగా యోగాలు నేర్పింది. ఆ సమయంలోనే పంతులమ్మ ధర్మమా అంటూ, చాలా ప్రయోగాలు చేశాడు మాధవరావు.

ఈ పరిస్థితుల్లో వాళ్ళ నాన్న కనిపెట్టి కొడుక్కి చదువుకంటే భిన్నమైనవి చాలా అలవడ్డాయని గుర్తించి, వాడి తెగులు కుదరాలని వెంటనే పెళ్ళి చేశాడు. పెళ్ళయ్యాక తను అనుకున్నట్టూ కొడుకు తెగులు కుదిరిందని సంతోషిస్తూ చచ్చిపోయాడు. కొత్తగా వచ్చిన భార్య బంతి ఆటకి ఇప్పుడు ఎక్కువ అవకాశాలు దొరకనివ్వలేదు. మొదటి రోజే గాలి తీసేసింది. తండ్రిపోయాక ఇంటి బాధ్యతలు పెరిగాయి. భార్య అతని భర్తత్వాన్ని ఎప్పటికప్పుడు గుర్తుచెయ్యసాగింది. ఆవిడ ధాటికి తట్టుకోలేక ఆ రోజుల్లో ఓ రాత్రి లేచిపోయి మిలటరీలో చేరిపోయాడు. ఆ చేరడం చేరడం పంతొమ్మిది సంవత్సరాలు మిలటరీలో ఉన్నాడు. కష్టాలు మనిషిని సాపు చేసినట్టు సుఖాలు చెయ్యవు.

కష్టాలు మనిషిని సాధువుని చేస్తాయి. సుఖాలు పొగరెక్కిస్తాయి. ఆత్మ విశ్వాసాన్ని ఒక స్థాయి పెంచి ఆత్మవంచనకి చోటు చేస్తాయి. గయ్యాళి పెళ్ళాం, మిలటరీ ఉద్యోగం ఈ రెండూ మాధవరావుని శాంతచిత్తుడిగా, సహనపరుడిగా తయారుచేశాయి. అడపాదడపా యింటికి వస్తూ, ఇంటికి వచ్చినప్పుడు ఆఫీసర్లకులాగే పెళ్ళాం పట్ల భయభక్తులతో ఉండేవాడు. అదిగో ఆ సందర్భంలోనే శాంతా, గిరిజ పుట్టారు. శాంత తండ్రికి ఉన్న భయభక్తులు బహిరంగంగానూ, తల్లికి గల విసురు అంతరంగంగానూ అబ్బింది. పాకుతున్న చీమల్ని ఎవరూ చూడకుండా ఏడిపిస్తూండడం, ఎవరూ లేనప్పుడు గిన్నెల్ని నూతులలో పడేయడంలాంటి రహస్యమైన విలాసాలు శాంతకి ఉండేవి. పెద్దయ్యాక వొళ్ళు నలుగురికి కనిపించేలాగా పలచటి జాకెట్టూ వేసుకోవాలని, ఎత్తుమడమల జోడు తొడుక్కుని బజార్లో నడవాలని కోరికలు కలిగాయి కాని ఒక కాలు కుంటి. అయినా నడవడానికి శాంతకి అభ్యంతరం లేదు. అయితే తల్లిపోయాక ఆమె కట్టుదిట్టాలని తండ్రి అవలంభించాడు. పందొమ్మిదేళ్ళు ఆఫీసు అధికారులకూ మాటలకీ లొంగి ఉండడమే అలవాటయింది. కానీ మిలటరీ నుంచి వచ్చేశాక పెళ్ళాం పోయాక అధికారాలన్నీ తన హస్తగతం అయినట్టనిపించింది. అవన్నీ పిల్లల మీద చూపడం ప్రారంభించాడు. వాళ్ళిద్దరినీ మిలటరీ డిసిప్లిన్‌లో పెంచాలని సంకల్పించాడు. మిలటరీ జీవితానికి సాక్ష్యంగా అప్పటి కోరమీసాల్ని మాత్రం అలాగే ఉంచాడు. అవి ఒకప్పుడు గొప్ప బ్రతుకు బ్రతికిన జమిందార్లలాగా, వొలిసిపోయి బలహీనంగా ప్రతి చిన్నగాలికి రెపరెపలాడుతుంటాయి. తత్ఫలితంగా పిల్లలకి తండ్రి అంటే పిరికితనం ఏర్పడింది. కానీ అతను విధించే ఆంక్షల మీద గౌరవం ఏర్పడలేదు. పైపెచ్చు "పెద్దవాళ్ళకు మాత్రమే" అన్న సినిమా చూడాలని చిన్నపిల్లకి అనిపించనట్టు, ఆయన 'వద్దు' అన్న వాటిలో స్వారస్యం ఉందనీ, అవన్నీ అతననుభవించి, వాటి ఆనందాన్ని గ్రహించి, తమకు మాత్రం స్వార్థంతో దూరంగా ఉంచుతున్నాడనీ, శాంతా, గిరిజా భావించారు.

ఇందుకు నిదర్శనంగా వాళ్ళు ఆయన మాటకి వ్యతిరేకంగా రెండో ఆట సినిమాలకి వెళ్ళారు. మరోసారి పరశురామాలయన్ సర్కస్ చూశారు. అప్పుడు తమ పక్కనే కూర్చున్న టెర్లిన్ ప్యాంటు అబ్బాయి మాటిమాటికి తమ పక్క చూసి చిరునవ్వు నవ్వుతూ కూల్‌డ్రింక్ కూడా ఇప్పించాడు. ఇంటి దగ్గర తన కారులో వదిలేస్తానని మాట ఇచ్చాడు. వాళ్ళ నాన్న పుస్తకాలు చదవకూడదని ఆంక్ష పెట్టిన రోజుల్లోనే శాంత కొవ్వలి నవలలు చదవడం, వాటిలో ఉన్న ఆకర్షణకి లోనుకావడం జరిగింది. అసలు వీధిలోకి రాకూడదని ఆంక్ష జరిగాక, తండ్రి బజారుకి వెళ్ళినప్పుడల్లా అరుగు మీద స్నేహితురాండ్రతో సభ తీరడంలో గల స్వారస్యం తెలుసుకుంది. పక్కింట్లో అబ్బాయిలు దిగాక అటువేపు నడవడం కూడా బహిష్కరించాడు మాధవరావు. కానీ వీలయినప్పుడల్లా, సీత ద్వారా గిరిజ రాకపోకల ద్వారా ఆ అబ్బాయి పుట్టుపూర్వోత్తరాలు శాంతకి బాగా తెలుసునని మాధవరావుకి తెలిఉయదు.

అసలు విషయానికొస్తే, పక్కింటి అబ్బాయిల కారులోంచి సీత దిగడం చూసేసరికి అతని వంటిమీద తేళ్ళూ, జెర్రులూ పాకినట్టయింది. అధికారాల్ని దుర్వినియోగం చేసిన సైనికోద్యోగి పైన వచ్చే కోపంలాంటిది అతనికి వచ్చింది. కాగా ఆశ్చర్యం వేసింది. సీతని వాళ్ళిద్దరూ కారులో ఎక్కడికో తీసుకెళ్ళి (ఇది అతడు ఊహించుకున్నది) సంధ్యవేళ తీసురావడంలో వాళ్ళ మధ్య సాన్నిహిత్యం ఎంత పెరిగిపోయిందో ఊహించుకుని దిగ్భ్రాంతుడయాడు. ఈ విషయాన్ని తను ముందే ఊహించలేకపోయినందుకు కాస్త చిరాకు కూడా వేసింది. అతనికి హఠాత్తుగా ఒక ఆలోచన తోచి చరచరా లోపలికి వచ్చాడు. వంట చేస్తున్న శాంత దగ్గరికి వచ్చి పీట వేసుకు కూర్చున్నాడు.

"పక్కింట్లో ఇద్దరు అబ్బాయిలు దిగారు చూశావా?" అన్నాడు.

ఆ ప్రశ్నకు ఒక్క క్షణం బిత్తరపోయి, "చూడలేదు" అంది శాంత, చూశానంటే ఏమవుతుందోనని భయపడుతూ.

కానీ ఆ జవాబుకి విసుగుగా తండ్రి "చూడలేదూ? మరేం చేస్తున్నావిన్నాళ్ళూ? కనీసం చూడననయినా చూడక" అన్నట్టు ముఖం పెట్టేసరికి మరీ ఆశ్చర్యపోయింది.

"పోనీ వాళ్ళు సీతతో ఎప్పుడన్నా మాట్లాడుతున్నారని తెలుసా?"

"నాకేం తెలుసు?" అంది.

మాధవరావు ఒక్కక్షణం ఆలోచించి "సీత నీకంటే అందమైనదేమీకాదు" అన్నాడు.

"మరలాంటప్పుడు నా వేపయినా చూడక ఆ అమ్మాయితో ఏ మొహం పెట్టుకుని మాట్లాడి ఉంటుందన్న ఉద్దేశంతో మాధరావు ఈ ప్రశ్నని వేయలేదు. కానీ రాయి గోడకి తగిలిందా అని అడిగే బదులు గోడ రాయికి తగిలిందా అన్నట్లు అడిగాడు అంతే.

"నీకు తెలుసా? సీత వాళ్ళ కారులో తిరుగుతోంది."

"నిజంగా?"

"వాళ్ళ ముగ్గురూ ఎక్కడికో వెళ్ళి ఇందాకనే తిరిగి వచ్చారు."

శాంత ఆశ్చర్యపోయింది. పుస్తకాలు తీసుకురావడం, వాళ్ళు సీతకు ఉత్తరం రాయడం ఇవన్నీ తెలుసు. ఈ కారు ప్రయాణం ఇటీవలి పరిణామం అయి ఉంటుందని దాని గురించి వెంటనే తెలుసుకోవాలని శాంత అనుకుని పైకి మాత్రం మాట్లాడలేదు.

"రేపు గిరిజని పంపించి సీతని ఒకసారి పిలిపించు. ఆ అమ్మాయితో మాట్లాడాలి" అంటూ లేచాడు మాధవరావు.

మాధవరావు, గోవిందరావులు స్నేహితులు. స్నేహితులంటే ఒకే వీధిలో ఉన్నారు కనుక, హో' అంటే హో' అనుకునే స్నేహం. పైగా తమ పిల్లలు, సీత, శాంత దగ్గర్నుంచి మాధవరావు సిగరెట్లు తెప్పించుకుంటారు. అదీకాక వాళ్ళు ఉంటున్న ఇల్లు మాధవరావు పిత్రార్జితం. అందువల్ల తమ ఇంట్లో ఉన్నవాళ్ళ వ్యవహారాలు తను పట్టించుకోవలసిన అగత్యం ఉన్నదని తీర్మానించుకుని సీతని ఒక్కసారి హెచ్చరించాలనుకున్నాడు. కొందరు పెద్దవాళ్ళకి సముదాయించే విచక్షణ లేకపోయినా ఎదుటి వ్యక్తి చిన్నతనాన్ని గుర్తుచేస్తూ మాట్లాడడం సరదా. ఆ విధంగా తమ పెద్దరికం గుర్తొస్తుంది కనుక. "ఇంత వయస్సొచ్చింది ఇంకా చెట్లెక్కుతున్నావా?" అనడంలో తను ఒక్కప్పుడు బాగా ఎక్కి, ఇప్పుడు మానేశానని చెప్పే గర్వం ఉంది. పైగా మాధవరావు మొదట్నుంచీ మొన్నమొన్నటిదాకా చిన్నవాడుగా అంటే ఒకరి చెప్పుచేతుల్లో వాడుగానే బ్రతికాడు. చిన్నప్పుడు బంతి ఆటల్లో కెప్టెన్ చేతిలో ఆడాడు. చదువుకునేటప్పుడు పంతులమ్మ ఎప్పుడు లేబరేటరిలోకి రావాలో శాసించేది. పెళ్ళయాక భార్య అతని నిత్యకృత్యాన్ని నిర్ణయించేది. మిలటరీలో రిటైరయాక, తన భార్య పోయాక పిల్లలు తన మాట విని అక్షరాలా నడుచుకోవడం అతనికి చాలా సరదాగా ఉండేది. పాఠం వ్రాయలేదని గిరిజ చేత గుంజీలు తీయించేవాడు. అలాంటప్పుడు డ్యూటీలో బీడీ కాల్చినందుకు తనని ఆఫీసర్ గ్రౌండు చుట్టూ పరిగెత్తించిన సందర్భం గుర్తు చేసుకుని ఇన్నాళ్ళకి ఆఫీసర్ అధికారాన్ని చెలాయింపగలిగినందుకు సంతోషించేవాడు. ఇవాళ మాధవరావుకి అలాంటి మరో అవకాశం లభించినందుకు సంతోషంగానే ఉంది.

అందువల్ల మర్నాడు ఉదయం సీత వచ్చినప్పుడు ఆ మాటా ఈ మాటా అవగానే వాళ్ళతో "ఎక్కడికెళ్ళావమ్మా?" అని అడిగాడు.

ఆ ప్రశ్నకి నిర్ఘాంతపోయింది "ఎవరితో?"

"ఆ పక్కింటి అబ్బాయిలతో, ఆ వీధిలో కనిపించే కారులోనే. నాకు తెలీదనుకోకు. అంతా తెలుసు. అయినా వయసులో ఉన్న అమ్మాయిలు చాలా జాగ్రత్తగా ఉండాలమ్మా. అందరూ మనలాంటి మంచివాళ్ళే ఉండరు. కొందరు మసిపూసిన మారేడుకాయల్లా కనిపిస్తారు. నువ్వు మా శాంతలాంటిదానివే. నిన్న మీరంతా కలసిరావడం నేను చూశాను. నాకంతా అర్ధమైపోయింది. ఇదే మీ నాన్నగారు చూస్తే కొంపమునిగేది. నేనూ అలాంటివాణ్ణే అనుకో. అందుకనే నేనే ఈ మాట చెప్దామనుకున్నాను" అని తలమీద చెయ్యివేసి వాత్సల్యంగా అన్నాడు.

అప్పుడక్కడ శాంత లేదు. ఇంట్లో ఏదో పని చేసుకుంటోంది. అందువల్ల తనని తానే సమర్ధించుకోవలసిన అగత్యం ఏర్పడింది సీతకి.

అందుకని "ఏ మాట చెప్దామనుకున్నారు మామయ్యగారూ?" అంది. అలా ఆయన్ని ఎప్పుడూ పిలవలేదు. ఇప్పుడింత ఆప్యాయత చూపాడు కనక అలా పిలిస్తే బాగుంటుందనుకుంది.

"ఇదే నువ్వు కాస్త జాగ్రత్తగా ఉండాలని అసలు నిన్న ఎక్కడికి వెళ్ళారు మీరంతా?" నవ్వుతూ 'నాకు తెలుసులే' అన్నట్టు మళ్ళీ అడిగాడు.

"అబ్బే నేను టైపు నేర్చుకు వస్తుంటే కారు ఆపి ఎక్కించుకున్నారు మామయ్యగారూ. చీకటిపడింది. రిక్షాలు లేవు. అయినా మర్యాదగా ఇంటిదగ్గర దింపుతామంటే తప్పేముందని వెనకసీట్లో ఎక్కి కూర్చున్నాను."

"అంతేనా?" ఏదో గొప్ప విషయం చెప్తుందని ఊహించాక అతి పేలవమైన విషయం విన్నట్టు నిరుత్సాహంగా అన్నాడు.

"అంతేనండీ"

తన పుస్తకాల విషయం ఇతనితో చెప్పడం మంచిదా కాదా అని ఆలోచించే సమయంలో "అహ ఎందుకడుగుతున్నానంటే ఒక్కొక్కప్పుడు తియ్యటి మాటలతోనే మనల్ని మోసం చేస్తారు కొందరు గోముఖ వ్యాఘ్రాలు. నువ్వు తెలియనిదానివి. నీకలాంటివి తెలీవు" అని మరీ ప్రేమగా వీపు నిమిరాడు మాధవరావు. కితకితలతో యాతన పడిపోయి చెయ్యి తప్పించుకుంది సీత.

"మరేం మాట్లాడలేదండి. వాళ్ళు చాలా మంచివాళ్ళు. చాలా మర్యాదస్తులు. చాలా బుద్ధిమంతులు కూడానూ" అంది. ఆయనకి విశ్వాసం కలిగేలా మాటకి మాట చేరుస్తూ.

"దుర్మార్గులు, లుచ్చాలు, పోకిరీ వెధవలు" అన్నంతగా ఒక్కొక్క మాటకీ గతుక్కుమన్నాడు మాధవరావు. ఆయనకి ప్రపంచంలో మంచితనం మీద ఎక్కువ నమ్మకాలు లేవు. ఉన్నా, ఇన్ని మంచి విషయాలు ఉంటాయని అతను ఊహించలేని విషయం.

అయినా సర్దుకుని, "నిజమేలే, నాకూ అలానే కనిపించారు. అయినా మీ నాన్నగారితో నాకున్న స్నేహాన్ని బట్టి, నీకూ మా శాంతకీ ఉన్న స్నేహాన్ని బట్టి ఓసారి చెప్పాలనుకున్నాను అంతే. "

సీత లేస్తే మరింత దగ్గరకి వంగి "మా శాంత గురించి ఏమైనా మాట్లాడారేమిటి కొంపదీసి?" అని ఆసక్తిగా అడిగాడు.

"అబ్బే లేదు లేదు" అంది సీత,

"పోనీలే. అంతే చాలు. నువ్వు వెళ్ళమ్మా. ఇంక ఆ వెధవకారు ఎక్కకు" అని మళ్ళీ తల నిమిరాడు మాధవరావు.

ఈ ఆప్యాయతకి ముగ్ధురాలయిపోయింది సీత. నాన్నగారు అభిమానించడం, అలా దయతో బుజ్జగించడం ఆమె చూడలేదు. ఆయనంటే భయం, భక్తి తప్ప బుద్ధి వచ్చాక ఇట్లా సన్నిహితంగా ఉండి ఎరగదు. ఇప్పుడీ ఏభై ఏళ్ళ ముసలాయన ఆప్యాయత చూసి శరత్ నవలల్లోని ఏ భట్టాచార్య బాబునో గుర్తు తెచ్చుకుంది. "వస్తాను మామయ్యగారూ" అంటూ గుమ్మం దిగింది.

దిగుతూనే ఎదురుగా వచ్చిన కారు మీద హఠాత్తుగా పడబోయి ఆపుకుంది. తలెత్తితే చిరునవ్వుతో గోపాలం ఎదురయ్యాడు స్టీరింగు ముందు. పక్కనే నాగరాజు ఉన్నాడు.

"కొత్తగా డ్రైవింగ్ నేర్చుకుంటున్నాను. మొదటి యాక్సిడెంటు మీతోనే అయేది" అన్నాడు గోపాలం.

"అలా ఎందుకనుకోవాలి? నేర్చుకోవడానికి ఆమె శకునం మంచిదేమో?" అన్నాడు నాగరాజు.

సిగ్గుపడుతూ నవ్వింది సీత.

"మంచిమాట. కాలేజీకి బయలుదేరాను. ఈ రోజు లాభంలో మీకు సగం, నాకు సగం" అన్నాడు గోపాలం.

అంటూనే కారు ముందుకు నడిపించాడు. నవ్వుకుంటూ సీత అటువేపు చూస్తూ నిలబడడాన్ని మాధవరావు మెట్లమీద నుంచి గమనిస్తూనే ఉన్నాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments